

[Justitsministeren]

stop, man har foreslået, nemlig at det ikke kan stå alene, men at det er nødvendigt med en række undtagelser om skifte, om pensionisters stilling, om vej- og kloakgæld og i særlig grad om nybyggeriet. Jeg forstod, at hr. Thoft erkender, at man udsætter 12.000, der er i arbejde i dag, for risiko for arbejdsløshed, hvis man gennemfører forslaget, som det er. Jeg forstår, at SF derfor i den videre behandling vil fremsætte ændringsforslag på disse områder.

Tilbage er noget helt afgørende i forbindelse med lovforslaget: at det ikke vil indskrænke forbruget, men kan anvendes til at udvide forbruget. Jeg gav jo eksempler på det. Dette, at man ved ejerskifte får en stor udbetaling, som lovforslaget tilskynder til det, men så søger at sikre sig den gennem nye lån, bevirker ikke en indskrænkning af lånemulighederne, men det modsatte. Jeg omtalte jo også de mange sælgerpantebreve og ejerpantebreve, der allerede er tinglyst, og at man ved hjælp af dem netop ikke kan ramme låntagningen til forbrug. Det er i og for sig det afgørende i forbindelse med SFs forslag; lad os så lade de andre ting ligge, for, som hr. Thoft siger, de kan klares ved de ændringsforslag, som kommer. Men dette, at et lovforslag har et sigte, der slet ikke bliver nået og på visse områder endog går den modsatte vej, det synes jeg er noget helt afgørende, og det synes jeg at SF bør tænke nærmere over.

Ja, det blev altså ikke på nogen måde udskældning, det blev nogle venlige noter til SFs forslag. Men vi må vel have ret til at forvente, hvis vi skal betragte forslagene som seriøse, at der kommer en række ændringer – så mange, at forslagene faktisk bliver ukenkelige.

Forsvarsministeren (Engell):

Hr. Thoft sagde, at jeg havde muntret mig over SF, og så stoppede han. Jeg ved ikke, om man kan bruge udtrykket muntre, men jeg har undret mig over, at SF for trekvart års tid siden kunne stille forslag om, at hele forsvarsbudgettet skulle fjernes med ét slag, og nu i dag får vi altså et beslutningsforslag på bordet, hvor man taler om udskydelse af et milliardprojekt. Det må jo være i erkendelse af, at det skal gennemføres på et eller andet tidspunkt. Jeg efterlyser sammenhæn-

gen i SFs politik, men det er der jo også mange andre der har gjort i dag.

Det, der kalder mig på talerstolen, er imidlertid, at hr. Thoft citerer mig for nærmest at have givet udtryk for, at anskaffelser af våben i udlandet ikke giver anledning til, at vi bruger valuta. Selvfølgelig bruger vi valuta, når vi køber i udlandet, både på det område og på andre områder. Men det, jeg forsøgte at sige med mit indlæg, var, at vi i forbindelse med disse handler i udlandet bestræber os på at sikre kompensations- og medproduktionsaftaler i så stort et omfang, som det er muligt.

Jeg vil da også sige til hr. Thoft, at det ikke er noget enestående for det danske forsvar. Den praksis kendes i langt de fleste lande i den vestlige verden, hvor man kræver kompensation i forbindelse med anskaffelse af større materiel- og våbensystemer til de væbnede styrker.

Jeg bliver også nødt til at forklare hr. Thoft, at den praksis, som vi følger inden for det danske forsvar, og som er en ganske normal praksis i forbindelse med materielanskaffelser, er, at vi i enhver anskaffelsessag indleder forhandlinger med de forskellige mulige leverandører. Det kan være et større eller mindre antal, afhængigt af hvad der findes på markedet, men hensigten er selvfølgelig på den måde at få det – også prismæssigt – bedste tilbud. Man sonderer altså omhyggeligt, og der kan være tale om store udsving, men i sidste ende må vi naturligvis – under hensyn til de ressourcer, vi har til rådighed på det danske forsvarsbudget – se på, hvad der er muligt for os.

I løbet af de forhandlinger, der føres med de pågældende firmaer, reducerer man antallet af potentielle leverandører til det danske forsvar. Denne procedure er en almindelig kommerciel praksis, og den skulle sikre, at forsvaret ikke herved påføres udgifter, sådan som det påstås i det beslutningsforslag, som hr. Thoft har stillet.

Såfremt man antog, at leverandørerne indregnede en udgiftsfaktor for kompensation på lige fod med f.eks. udgifter og omkostninger til udvikling af de enkelte våbensystemer i prisen, så ville et ensidigt dansk ønske om at afstå fra kompensation jo betyde, at vi blot kom til at betale til den kompensation, som de andre lande, der måtte købe det pågældende våbensystem, fik.